

Hvad jeg her sigter til, er den Beskyttelse, som dansk Haandværk og Industri have. Krav paa fra Statens og Administrationens Side. Der var fuldstændig Enighed om, at man for det første med Beklagelse maatte indrømme, at der fra Administrationens Side ikke gøres, hvad der kan gøres, for at støtte Industri og Haandværk ved at foretrække dansk Arbejde for fremmed“.

Til disse Bemærkninger, der altsaa samtidig under en lidt anden Form bleve fremsatte i Folketinget af Folketingets Ordfører i Toldsagen, udtalte den midlertidige Finansminister, J. C. Christensen, sin Tilslutning og lovede, at der fra Regeringens Side skulde blive gjort, hvad man kunde, for at opfylde disse berettigede Ønsker. Naar dette ikke er sket — og jeg tror, man tør sige, det ikke er sket i saa fuldt Maal, som man havde Lov til at vente —, skal jeg ikke lægge Skylden paa den daværende fungerende Finansminister, der som bekendt ikke fungerede længe som saadan, og egentlig heller ikke paa de følgende Ministre, fordi man maa indrømme, at de politiske Forhold have ført med sig, at i de 2—3 Aar, der ere hengaaede siden Maj 1908, have Ministerierne været særdeles vekslende, saaledes at de paagældende Ministre havde svært ved at faa Lejlighed til at opfylde saadanne gode Løfter. Nu tør vi maaske nære Haab om, at der, selv om Storpolitikken sommetider tager lidt stærkt fat, maa blive Ro til, at Ministrene sidde længere og faa Tid til at gøre, hvad der kan gøres, for dansk Erhvervsliv. Thi man maa ikke se bort fra, at det her drejer sig om noget meget betydeligt. Det kunde paavises ved Tal, at det er meget betydelige Summer, det drejer sig om, og der kan ogsaa paavises, hvor uhyre megen Fordel en Beskyttelse af det danske Arbejde vilde bringe. Jeg tror, som sagt, at de Ministre, vi den Gang havde, og de, som vi nu have, have de bedste Hensigter, men jeg tror ikke, at man rundt om i Administrationen, blandt Embedsmændene paa de forskellige Steder, lige saa lidt for Resten som i det store Publikum ude omkring, har den rette Forstaaelse af, at det virkelig drejer sig om noget, som under de mindre heldige økonomiske Forhold, vi endnu ere inde i, kunde virke godt til alle Sider. Og nu maa man ikke smile, naar jeg nævner Ordet Kommission. Man siger jo, at en Kommission skal nedsættes, naar der intet skal ske, men der har dog i den seneste Tid været nogle Kommissioner, der ere

komne saa vidt, at de have afgivet Betænkning, saaledes at man ogsaa har kunnet se gode Resultater af deres Arbejde. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Minister for offentlige Arbejder at tage under Overvejelse, om der ikke var Grund til at nedsætte en saadan Kommission om denne Sag. Jeg tror, at det vilde bringe noget positivt godt, der virkelig var til at tage og føle paa, naar man gennem en Kommission overalt i Administrationen, lige ned til de mindste, som have noget som helst Ansvar for Statens Forbrug, kunde faa rejst en Forstaaelse af, at det virkelig gælder noget for os alle, og at det Arbejde, man anvender derpaa, vil komme igen med gode Renter. Hermed tillader jeg mig at anbefale denne Tanke til den højtærede Ministers Overvejelse.

Ministeren for offentlige Arbejder (*Thomas Larsen*): Til det ærede Medlem, som nu talte, skal jeg kun sige, at jeg i al Almindelighed kan dele hans Betragtninger, som jo gaa ud paa, at man i alle Tilfælde saa vidt muligt foretrækker dansk Arbejde for fremmed Arbejde ved de Udbud, som Administrationen gør. Derom har jeg udtalt mig nede i Folketinget paa samme Maade, og jeg skal ikke komme ind paa at gentage mine Udtalelser der eller udvikle dem nærmere. Det er min Opfattelse, at alle Vegne, hvor det hjemlige Arbejde tilbyder sig og er i nogen Maade konkurrencedygtigt, maa det foretrækkes for det fremmede. Naturligvis kan der gives Tilfælde, hvor en Bevilling er saa knap, at man maaske ikke kan faa det tilsigtede gennem den givne Bevilling, hvis man alene er henvist til Hjemmemarkedet. Et saadant Forhold kan tænkes, men det forekommer mig dog, at det vil være meget sjældent, at det indtræffer.

Med Hensyn til Spørgsmaalet, om det ikke vil være rigtigt at nedsætte en Kommission, skal jeg sige, at det dog forekommer mig, at der i alt Fald i Øjeblikket neppe foreligger nogen Nødvendighed derfor. Sagen er nemlig den, at naar Kravet om Hensyntagen til dansk Arbejde nu er kommet stærkt frem, stærkere end nogen Sinde, i begge Rigsdagens Ting, maa efter min Opfattelse deraf følge, at ogsaa Regeringen retter sig efter dette Krav, og det forekommer mig derfor unødvendigt at nedsætte en saadan Kommission. Men jeg skal meget gerne imødekomme det ærede Medlem med Hensyn til at tage dette Spørgsmaal under nøje Overvejelse.